

“Ziek zijn heeft niet alleen negatieve kanten”

Dick Gatsonides (51) kwam op 4 december 2005 voor het eerst in De Meerkerk nadat hij van zijn collega had gehoord dat je ook op een ‘gewone’ zondag welkom bent. “Je hoeft niet te wachten op de Kerstnachtendienst”, had hij gezegd. Een half jaar later liet Dick zich dopen in De Meerkerk, op dezelfde dag dat hij zijn diploma van de PABO ontving. “Die dag, 28 juni 2006, was een van de mooiste dagen van mijn leven.”

De gebeurtenissen van die dag vormen als het ware het sluitstuk van een periode waarin zijn leven volkomen ondersteboven ging. Het is 1998 als deze ambitieuze, sportieve en carrièregerichte jongeman last krijgt van zijn knieën. “We fietsten altijd met z’n drieën in hoog tempo vanuit Hoofddorp naar ons werk in Halfweg. Op een gegeven moment was de pijn in mijn knieën zo hevig dat mijn collega’s me letterlijk naar huis hebben moeten duwen. Ik kreeg de trappers niet meer rond.”

Enkele weken later was de arts in het ziekenhuis er uit: klassieke reuma. Inmiddels had de ziekte zich uitgebreid van zijn knieën naar zijn voeten en van zijn ellebogen naar zijn handen. “Ik werd letterlijk stilgezet. In een paar weken tijd kon ik bijna niets meer.”

Karakter

Het werd al snel duidelijk dat er van zijn uitgestippelde ambities niet veel terecht zou komen. “Ik ben een leider die graag de touwtjes van mijn leven stevig in handen hield. Het liefste pakte ik alles zelf op, dan wist ik zeker dat het goed zou gebeuren. En daar zat ik. Ik kon regelmatig nauwelijks de kamer uitlopen. Niets te kunnen en afhankelijk te zijn van anderen op m’n 33ste: met mijn karaktereigenschappen was het bijna ondraaglijk. Ik was ambitieus en heel erg carrièregericht. Ik had mijn hele leven uitgestippeld, wist wat ik wilde bereiken in mijn werk. Ik was ook erg op mezelf gericht. Ik heb gelukkig ook goede kanten hoor. Over het algemeen geldt nog steeds dat je iets aan mij over kunt laten. Wat ik zeg komt ook in orde.”

Rouwproces

Dick vertelt hoe reuma zijn leven heeft veranderd: “Ik werd gedwongen om na te denken over mijn leven. Wie ben ik als echtgenoot, als vader, als werkende? Wie ben ik als mens? Als ik alleen maar ziek ben, wat heeft mijn leven dan nog voor zin? Ja, daar moest ik achter zien te komen. Een enorm ingrijpend rouwproces dat jaren heeft geduurd. En weet je, ziek zijn heeft niet alleen negatieve kanten.”

Dick besloot de PABO te gaan doen. “Ik hou van kinderen en breng graag kennis over, dus die keuze was op zich niet moeilijk. Gelukkig kon ik in deeltijd blijven werken, al was het slechts een dag in de week. Dat



hield me nog een beetje in de running. Het was ook in deze tijd dat ik regelmatig met een collega (een Meerkerker) gesprekken had over God. In de krant las ik over een boekenkring bij pastor Leo Mesman in de Rooms Katholieke Kerk in Hoofddorp. ‘De Hemel begint in jezelf’ van Anselm Grün stond op het programma. De titel sprak me enorm aan. We hebben allemaal iets van God in ons.”

Dat ben ik!

Op de PABO volgde Dick godsdienst als vak. “Niet dat ik veel had met het geloof, maar de akte kon misschien ooit van pas komen. Voor dit vak moest ik een lessenserie maken en ik koos de Bijbelse tuin naast de Rooms Katholieke Kerk. In die tuin staan

beelden uit bijbelse verhalen. Op een dag sprak pastoor Kees van Lent mij aan omdat hij me een keer in Het Kruispunt, de nabij gelegen boekwinkel, had gezien. “Loop eens met me mee”, zei hij. Hij nam me mee naar het beeld van de verloren zoon. “Wat zie je?”, vroeg hij. Ik ontdekte dat in dit beeld de Vader een arm om zijn verloren zoon heeft en de ander uitnodigend open heeft. Toen een tijdje later Kees Kraayenoord een preek hield in De Meerkerk over diezelfde verloren zoon, wist ik het: de verloren zoon,

dat ben ik! Ik zat te huilen in de kerk. Hier wil ik bij horen. Het kan me niet schelen hoe anderen erover denken. Ik laat me dopen.

Als ik niet ziek was geworden, had ik Jezus waarschijnlijk nooit ontmoet. Was ik niet tot geloof gekomen. Het is een gedachte die me veel bezig houdt. Want heeft God mij dan ziek gemaakt, of mijn ziekte gebruikt? Hoe dan ook, het is allemaal wel erg toevallig als je erop terugkijkt. Toeval bestaat dus wel, want dit alles is mij toegefallen, het is voor mij bestemd. Hoe weet ik niet, maar God heeft daar wel Zijn hand in.”

Heb ik dit?

Dick is een stuk zachter geworden al is dat nog vaak een worsteling. “Ik ben ook heel blij dat ik mijn PABO-opleiding nu in De Meerkerk kan gebruiken. Veel lessen die ik voor Meerkids voorbereid, zijn gewoon voor mij bestemd, weer dat toeval. En dan mag ik dat ook nog eens delen met de kinderen. Ik betrap mezelf er regelmatig op dat ik van mezelf niet snap dat ik soms zo weinig in de Bijbel lees. Een aantal figuren uit de Bijbel spreken mij enorm aan. Neem bijvoorbeeld Mozes. Hij leidde al jaren een veilig leven in de woestijn toen God hem riep. Hij moet wel iets gedacht hebben als: ‘Heb ik dit?’ Die gedachte gaat zo vaak door mijn hoofd: ‘Heb ik dit?’ Toen ik ziek werd, tot geloof kwam of nu als ik een ochtend heb bij Meerkids. Mozes doet eigenlijk niets met zijn talenten en op een gegeven moment moet hij toch en groeit hij in zijn rol als leider, samen met de Heer. Zonder God lukt het niet. Zo is het ook voor mij. Ik groei in mijn leven en weet dat zonder Hem het niet zal lukken. Nee, ziek zijn heeft niet alleen negatieve kanten.”



Dick bij de Verloren Zoon in de Bijbelse tuin